

ELECCIONS A CORTS GENERALS DE L'ESTAT ESPANYOL 2004

PROGRAMA ELECTORAL

3.6.1. Les competències i recursos de les administracions

La Unió Europea, en la mesura que esdevé un espai no només econòmic, on es garanteix la lliure circulació dels seus ciutadans, amb tota probabilitat haurà de confluïr en les polítiques d'accés a la ciutadania per part dels no comunitaris i en la política de regulació de fluxos, tot i que de moment la pràctica ens du a la conclusió que és refractària a incidir en les polítiques d'immigració dels estats membres. Mentrestant, és l'Estat qui té les competències en matèria d'immigració, la política de fronteres, el control de fluxos migratoris, la fixació dels contingents, la concessió de permisos de treball i de residència, la concessió d'asil i refugi i de la nacionalitat, primeres polítiques d'acollida, relacions oficials amb les confessions religioses.

L'Estat té a les mans els principals instruments, que infrutilitza o utilitza malament: ni legisla en la línia adequada, ni aplica la llei un cop l'ha feta, i no vol traspasar o delegar responsabilitats. És en canvi l'administració local i autonòmica qui afronta dia a dia l'acollida i la integració dels nousvinguts. La política de l'Estat mostra:

- a) La inutilitat de la Llei Orgànica 8/2000 sobre els drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social, i de la seva aplicació a l'hora de regular fluxos migratoris i d'afavorir-ne la integració social i laboral, especialment en el cas del Reglament que se'n deriva.
- b) La caòtica- i a voltes perversa- gestió dels fluxos interns entre comunitats autònomes de persones immigrants extracomunitàries.
- c) La manca d'agilitat en la gestió dels permisos de treball o de residència d'aquelles persones immigrants disposades a treballar i en les demandes de mà d'obra de l'empresariat.

d) La deficiència en la inspecció als empresaris que utilitzen treballadors immigrants en situació irregular i en la persecució legal dels prestamistes i de les xarxes de tràfic de persones.

e) La incapacitat a l'hora d'establir convenis de retorn dels immigrants amb ordre d'expulsió amb la major part de països de procedència.

f) La inexistència de política internacional i de cooperació exterior destinada a fer menors els fluxos d'emigrants econòmics, especialment pel que fa al Marroc.

g) Els recursos insuficients del Programa Global de Regulació i Coordinació (GRECO) per al desenvolupament de programes que no siguin majoritàriament adjudicats al Ministeri de l'Interior i, especialment, de convenis amb comunitats autònomes i ajuntaments (l'any 2001, aquest darrer concepte representava el 2,78% del total del pressupost del Programa, segons dades de la FMC).

Davant la inoperància de l'Estat, són, doncs, els governs autònoms, amb les competències sectorials que reconeixen els estatuts respectius i les relatives a la policia pròpia i laborals en el cas del Principat, i els municipis (pràcticament sense competències executives en aquesta matèria, exceptuant-ne les relacionades amb l'empadronament), que acaben abordant les conseqüències derivades de la nova immigració.

L'absència de criteris suficientment clars per part dels governs de les comunitats autònomes on es parla català, traspasa la darrera responsabilitat a les ONG i als ajuntaments, que posen en funcionament polítiques d'acollida ben intencionades, però no sempre adequades, i molts cops contraposades i escassament integrals des del punt de vista de la integració social i cultural.

D'altra banda, el II Pla Interdepartamental d'Immigració, aprovat el juliol de 2001, no concreta quins són els recursos disponibles, en molts casos tampoc ni el calendari ni els indicadors d'avaluació i, especialment, no determina en gaires mesures com es farà la coordinació, la col·laboració i el finançament de despeses amb els ajuntaments, la primera porta on truquen les persones nouvingudes.

Una política integral d'immigració ha de comprendre la regulació de fluxos, les polítiques d'acollida i d'integració i les relacions intercomunitàries – incloses les religioses-, i un pressupost extraordinari (ja que és inoperant que amb els recursos insuficients per a la població autòctona, es pugui dur a terme una política que no sigui de façana i que eviti que la cohesió social trontolli en determinats llocs). I ha de ser dissenyada pels Parlaments on resideixen la sobirania dels diversos territoris de la societat catalana i desplegada subsidiàriament pels ajuntaments.

3.6.2. Pel traspàs de competències a la Generalitat i als ajuntaments

La Unió Europea ha d'assumir les competències en regulació general de fluxos i establir unes prioritats en les polítiques de suport al desenvolupament del Magrib. Subsidiàriament, seran els Estats nacionals o les nacions d'Estats plurinacionals les que exerciran la resta de competències.

Així, el govern de la Generalitat ha de negociar el traspàs de competències:

- a) En el control de fluxos externs i interns d'immigrants extracomunitaris que els afectin i la fixació dels contingents d'immigrants per part de la Generalitat.
- b) En la gestió, per part de la Generalitat, dels permisos de treball a Catalunya.
- c) En matèria d'Inspecció de treball, amb la dotació econòmica corresponent.
- d) Per poder desenvolupar una política específica en matèria religiosa.
- e) Presentar anualment davant del Parlament de Catalunya, per al seu debat i eventual aprovació, de la proposta de contingent d'immigrants i del balanç de l'any anterior dels plans i programes interdepartamentals d'immigració, així com de les propostes per l'any següent, prèvia compareixença davant la comissió pertinent de sindicats, organitzacions empresarials, confessions religioses i ONG representatives vinculades a la immigració.

Els ajuntaments desplegaran al seu àmbit les polítiques d'acollida, participació i integració definides al Parlament de Catalunya, amb els mitjans materials adequats, i

estudiaran la necessitat de crear estratègies complementàries a les existents quan calgui.

Cal millorar la cooperació administrativa de la Generalitat amb els ajuntaments, especialment en temes com l'habitatge, formació continuada de mediadors/es i programes de formació ocupacional, sociosanitària, escolarització, per tal de garantir l'eficàcia i l'eficiència dels recursos i el disseny d'estratègies amb garanties de reeixir.